

Με το κείμενο αυτό απευθυνόμαστε στους συντρόφους αναρχικούς - ες για να τοποθετηθούμε απέναντι στα γεγονότα που αφορούν τη δολοφονία του Χριστόφορου Μαρίνου και κάποια γενικότερα ζητήματα που αυτή ανακίνησε.

Υπάρχουν κάποια γεγονότα στα οποία θα μπορούσαμε να σταθούμε, ωστόσο θα μείνουμε μόνο σε κάποιες εκτιμήσεις που θεωρούμε λειτουργικές για τον συνεχιζόμενο κοινωνικό πόλεμο. Αλλωστε, στις εξουσιαστικές φυλλάδες έχουν γραφτεί αρκετά πράγματα για τα όσα διαδραματίστηκαν (τα οποία κανένας ΔΕΝ ΔΙΕΨΕΥΣΕ) και από τα οποία ο καθένας μπορεί να καταλήξει σε κάποια ουσιαστικά συμπεράσματα, όχι μόνο αν θέλει να διατηρήσει το αναρχικό του ένστικτο αλλά τουλάχιστον αν δε θέλει να υποτιμήσει και να ρίξει στάχτη στη νοημοσύνη του προκειμένου να περπατήσουν οι καταστάσεις υπερ συγκεκριμένων ατόμων αλλά σε βάρος της Αναρχίας.

Στις εξουσιαστικές φυλλάδες, επίσης, στάλθηκαν αρκετά κείμενα, από αναρχικούς και όχι μόνο, τα οποία τοποθετούνταν και αντιπαράτιθενταν σε σχέση με τα γεγονότα. Στις εξουσιαστικές φυλλάδες, που, φυσικά, ποτέ δεν χαρίζουν μέλανι και ελάχιστα ή διασπρεβλωτικά και με διάθεση ελέγχου αναφέρονται σε γεγονότα ουσιαστικής αναρχικής δράσης, αλλά που εσπευσαν να δώσουν βήμα στις απόψεις διαφόρων ομάδων όταν μυρίστηκαν τη "σφαγή" που θα πυροδοτούσαν τα γεγονότα στους κόλπους των αναρχικών. Το βήμα των εφημερίδων προσφέρθηκε για να ενταθεί το κλίμα του διασυρμού των αναρχικών.

Βέβαια, η διαμόρφωση του κλίματος διασυρμού την επιβοήθησαν και οι κρατικοί μηχανισμοί δια μέσω των φυλλάδων επιτρέποντας να διαρρεύσουν στοιχεία (που επαναλαμβάνουμε ΔΕΝ ΔΙΑΨΕΥΣΤΗΚΑΝ όπως πολύ σωστά έγινε στις υποθέσεις των κρατικών δολοφονιών του Κασσίμη και του Τσουτσουβή) για την υπόθεση - αντίθετα απ' ότι έκαναν σε αρκετές άλλες περιπτώσεις. Όμως δεν είναι το κράτος και οι μηχανισμοί του ή τα ΜΜΕ που ευθύνονται κυρίως σε τέτοιες περιπτώσεις. Εννοείται πως θα προσπαθήσουν να εκμεταλλευτούν στο έπακρο τις ευκαιρίες που τους προσφέρονται είτε για να λερώσουν τις αναρχικές αντιλήψεις είτε να ελέγξουν τη δράση των αναρχικών. Είναι οι αγωνιζόμενοι που έχουν την ευθύνη με τις πράξεις τους και τη στάση τους να μην επιτρέπουν στο κράτος να ελέγχει και να αμαυρώνει τη δράση αυτών ή των συντρόφων τους. Είναι αποδεδειγμένο ότι εκεί που αναδεικνυόταν η αναρχική βούληση, η ξεκάθαρη αντικρατική στάση, το κράτος είχε ελάχιστα περιθώρια να κινηθεί. Αντίθετα είχε και έχει πολλά περιθώρια κινήσεων εκεί που επικρατεί η διάθεση συμβιβασμού, η λιποψυχία και το πολιτικό νταλαβέρι.

Σε σχέση με τα ίδια τα γεγονότα, για το γνωστό πρόσωπο και όσους επέλεξαν να τον υποστηρίξουν ή και υποδαύλισαν τη στάση του, λέμε πως όταν βάζεις είτε στο δίκιο σου είτε στο άδικο σου σαν κριτή και διεκπεραιωτή τον εχθρό σου, τότε είσαι εκ των προτέρων χαμένος και είναι ζήτημα χρόνου το να κατακυλήσει η αξιοπρέπεια στο βούρκο. Και αν σκοπεύεις να συνεχίσεις τη δράση σου σαν προϊόν ενός συμβιβασμού με το κράτος τότε είναι σαφές πως δεν θα μπορέσεις να κανείς κανένα πόλεμο εναντίον του.

Στη συνέχεια, θα αναφερθούμε σε ζητήματα τα οποία όλοι όσοι επιθυμούν να πολεμήσουν το κράτος και να διασαλεύσουν την κοινωνική ομαλότητα, θα πρέπει να σκεφτούν σοβαρά προκειμένου να προσανατολίσουν κατάλληλα τις μεθόδους, τη δράση τους αλλά και τις επιλογές τους απέναντι σε ζητήματα που αναφύονται μέσα στον κοινωνικό πόλεμο. Κι αυτό, για να διαφυλάξουν τον αντικρατικό χαρακτήρα της δράσης τους και να διατηρούν τις προϋποθέσεις για τη συνέχιση των κοινωνικών αγώνων όπως τους εννοούν οι αναρχικοί. Και θα πρέπει να να φτάνουν σε συμπεράσματα μακριά από συναισθηματικές φορτίσεις, βολέματα, κατασκευασμένα διλήμματα ή ιδεολογήματα.

Το κράτος στην ιστορική του πορεία αντιμετώπισε διαρκείς απόπειρες αντίστασης, κοινωνικές ανταρσίες, βίαιες εξεγέρσεις και επαναστάσεις από διάφορα κοινωνικά κομμάτια, ομάδες ή οργανώσεις. Έχει λοιπόν συσσωρεύσει μια τεράστια εμπειρία στην αντιμετώπιση και τον έλεγχο καταστάσεων που απειλούν την υπόστασή του ή έστω σέκονται εμπόδιο στα σχέδιά του. Εμπειρία που σαφώς δεν πρέπει να υποτιμάται και η οποία εξελίσσεται και εμπλουτίζεται μέσα στις διαρκώς μεταβαλλόμενες κυριαρχικές αλλά και κοινωνικές συνθήκες.

Ανατρέχοντας λοιπόν στην ιστορία μπορούμε να δούμε ένα πλήθος μεθόδων που χρησιμοποίησε το κράτος προκειμένου να αντιμετωπίσει και να ελέγξει τους αντιπάλους του. Μέθοδοι που ξεπερνούν αυτή τη γνωστή και δοκιμασμένη της ωμής καταστολής. Ειδικά στην Ελλάδα όπου υπάρχει πλούσια παράδοση κοινωνικών αγώνων τα παραδείγματα είναι άφθονα. Όπως πχ για το πώς αντιμετώπισε το κράτος τους κομμουνιστές, όχι μόνο του ΚΚΕ, αλλά και της πληθώρας των αποχρώσεων των οργανώσεών τους.

Η χαφιεδολογία, ο σιγματισμός αγωνιστών, η δημιουργία σύγχυσης και αποπροσανατολισμού στο εσωτερικό διαφόρων αντικαθεστωτικών οργανώσεων με διάφορους τρόπους, οι εκβιασμοί και η πολύμορφη τρομοκρατία συχνά αποδείχθηκαν αποτελεσματικά εργαλεία ελέγχου στα χέρια του κράτους. Όπως επίσης η προσπάθεια προσεταιρισμού αγωνιστών ή τουλάχιστον η τρομοκράτησή τους ώστε να ανακατευθύνουν τη δράση τους σε πιο ασφαλή για το κράτος πεδία. Αυτό το τελευταίο έχει ιδιαίτερη σημασία σε συνδιασμό με το εξής: το κράτος πάντα δημιουργούσε μηχανισμούς που στόχευαν στην κατανόηση της φύσης και των αδυναμιών όσων στρέφονταν εναντίον του. Το ενδιέφερε να γνωρίζει εκτός από τη φιλοσοφία, τους στόχους και τους τρόπους δράσης κάθε οργάνωσης, το ποιοί είναι οι σταθεροί αγωνιστές και ποιοί οι αμφιταλαντευόμενοι, ποιοί οι διαλλακτικοί και ποιοί οι αδιάλλακτοι, ποιών οι αντιλήψεις πρόσφεραν περισσότερο έδαφος για συνδιαλλαγή ή για μετάλλαξη. Ιδιαίτερα ανάμεσα σ' αυτούς που φαίνονταν πιο δραστήριοι. Αυτό κατόρθωνε να το μάθει, εκτός των άλλων, παρατηρώντας στάσεις και συμπεριφορές απέναντι σε διάφορες καταστάσεις της καθημερινότητας και ιδιαίτερα υπο συνθήκες πίεσης, εντοπίζοντας τους πιο αδύναμους κρίκους της αλυσίδας. Στόχος, βέβαια, ήταν πάντα να ελεγχθούν όσοι θεωρούσε ότι ήταν πιο επικίνδυνοι απέναντί του. Παρατηρώντας λοιπόν τις διάφορες παραμέτρους της συμπεριφοράς και της δράσης των αγωνιζόμενων, αλλά και αξιοποιώντας και τυχόν λάθη τους, το κράτος προσπαθούσε όσο μπορούσε να χαρτογραφήσει το σύνολο κάποιας οργανωμένης δράσης, εντοπίζοντας και απομονώνοντας - ως ένα σημείο πάντα - τα ιδιαίτερα στοιχεία που την χαρακτήριζαν. Έτσι, πλέον είχε τη δυνατότητα, ανάλογα με το επιθυμητό αποτέλε-

ση και τις συνθήκες, είτε να καταστείλει άμεσα τους πιο "αδιόρθωτους" είτε να κάνει κάτι άλλο: να επιχειρήσει να ελέγξει η τουλάχιστον να δυσχεράνει τη δράση τους μέσω αυτών που θεωρούσε - και είχε ενδείξεις για να το θεωρεί - πως θα υπήρχαν ευκολότερα σε διάφορες πιέσεις ή ήδη είχαν καταπονηθεί αρκετά από τις επιθέσεις του.

Για να το πετύχει αυτό, το κράτος χρησιμοποίησε τη γνωστή τακτική του μαστίγιου και του καρότου: ένα σύνολο καταστροφής, απειλής καταστολής, εκβιασμών αλλά και ανταλλαγμάτων. Έτσι κάποια κομμάτια των αγωνιζόμενων εξωθούνταν περισσότερο, λιγότερο ή και καθόλου συνειδητά στο να τιθασεύουν τους "αδιόρθωτους" ή να αποτρέπουν τη δράση τους. Έννοείται ότι ο' αυτό το παιχνίδι αξιοποιούνταν κάθε είδος σχέσεων, δεσμών ή και αντιπαλοτήτων μεταξύ των διαφόρων τάσεων.

Για παράδειγμα, το κράτος εφαρμόσε επιτυχημένα αυτήν την τακτική στο ΚΚΕ, το οποίο και εξαργύρωσε τις υπηρεσίες του με τη νομιμοποίηση του μετά τη χούντα, οπότε και συνέχισε να παίζει το ρόλο του αναχώματος στους κοινωνικούς αγώνες με τις προσπάθειες που είχε.

Οι εμείς αν αφελείς αν πιστεύαμε ότι η δημοκρατία δεν χρησιμοποίησε τέτοιες μεθόδους απέναντι στα διάφορα επαναστατικά ρεύματα που εμφανίστηκαν μετά τη χούντα και ακόμα πιο αφελείς αν πιστεύαμε ότι κάτι τέτοιο δεν επιχειρήσε και επιχειρεί να το κάνει στους αναρχικούς. Κι αυτό όχι απλά γιατί οι αναρχικοί ανέκαθεν τοποθετούνταν εχθρικά απέναντι στο κράτος αλλά και γιατί ανέπτυξαν πλούσια δραστηριότητα - ιδιαίτερα από τη δεκαετία του '80 και μετά - που αναδείχθηκε σε διάφορες κοινωνικές αναταραχές. Ήταν εκείνο το κομμάτι που με τη δράση του πυροδότησε κοινωνικές εντάσεις και εξεγέρσεις (οι πιο γενικευμένες το '80, '85, '90, '91, '95) δημιουργώντας ρήγματα στην κρατική κυριαρχία. Και σήμερα, είναι το μόνο κοινωνικό κομμάτι που εξακολουθεί να στέκεται ασυμβίβαστα απέναντι στις αντιλήψεις και τις πρακτικές του, που εξακολουθεί να βάζει έμπρακτα το ζήτημα της εξέγερσης, της καταστροφής του κράτους, της κοινωνικής απελευθέρωσης, τη στιγμή που κάθε άλλο κοινωνικό ρεύμα έχει ενταχθεί στους κανόνες και τους στόχους του εξουσιαστικού συστήματος.

Είναι σαφές ότι οι αναρχικοί δεν θα μπορούσαν να αποφύγουν την προσπάθεια επιτήρησης του κράτους. Στις σημαντικές συνθήκες δημοκρατίας όμως οι χειρισμοί του συχνά είναι εξαιρετικά λεπτοί και οι στόχοι του συνολικότεροι και πιο σχεδιασμένοι βάσει της εμπειρίας του αλλά και των σύγχρονων μεθόδων διακυβέρνησης και ελέγχου της κοινωνίας.

Η τακτική του κράτους δεν περιορίζεται μόνο στην αντιμετώπιση των κοινωνικών εξεγερτικών αποπειρών που κάθε φορά εμφανίζονται μπροστά του. Το ενδιαφέρει να προβλέπει και να επιτηρεί την εμφάνιση και την εξέλιξη τους. Είναι σαφές πως αυτό δύσκολα μπορεί να το πετύχει με τους κλασσικούς θεσμούς και μηχανισμούς του καθώς αυτοί δεν μπορούν να έχουν άμεση πρόσβαση στους χώρους όπου κυοφορούνται τέτοιες προσπάθειες. Αυτό που ενδιαφέρει ιδιαίτερα το κράτος είναι το να υπάρχουν ελεγχόμενοι μηχανισμοί στην κοινωνία που να μπορούν να παρακολουθούν άμεσα αυτές τις κοινωνικές εξελίξεις και να τις εντάσσουν στους κόλπους τους πριν προχωρήσουν ανελέητα μόνες τους. Το κράτος γνωρίζει πως όσο επεκτείνει τον έλεγχό του, όσο αυξάνει τις δυνατότητές του στο να αφομοιώνει κοινωνικά κομμάτια, τόσο περισσότερο ισχυροποιείται. **Γιατί γνωρίζει πως ποτέ δεν θα πάνουν να γεννιούνται οι επόμενοι εχθροί του, όσο κι αν προσωρινά κατορθώνει να τους περιορίζει ή να τους καταστέλλει.**

Επίσης, το άλλο που έχει μεγάλη σημασία για το κράτος είναι το να παρακολουθεί και αν μπορεί να ελέγχει τις αντιλήψεις που αναπτύσσονται στους κόλπους των αντιπάλων του. Πάντοτε, αλλά ακόμη περισσότερο σήμερα, μια πολύ σημαντική συνιστώσα του πολέμου ανάμεσα στο κράτος και στην κοινωνία κρίνεται στο επίπεδο της αντίληψης. Πράγματι, αν οι αναρχικοί δεν ήταν σε θέση να πολεμήσουν για τη διατήρηση της εμπειρίας τους, της σκέψης τους, των χαρακτηριστικών εκείνων της αντίληψής τους που μπορούν να τους κάνουν επικίνδυνους για το κράτος, θα είχαν ήδη εγκλωβιστεί σε εξουσιαστικές λογικές και θα ήταν πιο ευάλωτοι στις αφομοιωτικές και κατασταλτικές μεθοδεύσεις του κράτους. Το σύγχρονο δημοκρατικό κράτος έχει κατορθώσει να ενσωματώσει στη φιλοσοφία του μια πληθώρα αντιλήψεων που φαίνονταν (ή και σε συγκεκριμένες συνθήκες ήταν) απελευθερωτικές όταν πρωτοεμφανίστηκαν και τις χρησιμοποιεί και τις προβάλλει σήμερα στοχεύοντας φυσικά στον έλεγχο της εξέλιξης της εξεγερτικής απελευθερωτικής σκέψης. Αντιλήψεις οι οποίες άγγιξαν και τους αναρχικούς μέσα στην πορεία τους και τις οποίες αυτοί ξεπέρασαν προκειμένου να διαμορφώσουν μια τέτοια αντίληψη που δεν θα είναι αφομοιώσιμη από το κράτος. Για παράδειγμα, οι αναρχικοί, στην πορεία τους, ξεπέρασαν τον εργατισμό, τον αναρχοσυνδικαλισμό, τον αρχαιομαρξισμό, τον αναρχοφεμινισμό και ένα σωρό άλλες αντιλήψεις προσπαθώντας να κατακτήσουν και να διατηρήσουν μια ΣΥΝΟΛΙΚΗ αντίληψη για τον άνθρωπο την κοινωνία, τις πηγές της αλλοτρίωσης και της εκμετάλλευσης και τον πόλεμό τους με το κράτος και την εξουσία. Όλες αυτές οι αντιλήψεις που το κράτος έχει προσεταιριστεί χρησιμοποιούνται σήμερα από τον δήθεν επαναστατικό προοδευτισμό για να αδρανοποιηθεί το σημαντικότερο όπλο των αγωνιζόμενων: η εξεγερτική σκέψη - δράση.

Στη δεκαετία του '80 το ρόλο του ελέγχου των αντιλήψεων και της δράσης τον είχαν αναλάβει οι διάφορων αποκρώσεων αριστεριστές. Σήμερα, μετά την οριστική εναγκάλισή τους από το κράτος, είναι σαφές πως αυτοί δεν μπορούν ή δεν αρκούν για να παίξουν αυτό το ρόλο. Η πραγματικότητα του αδιάκοπου κοινωνικού πολέμου αποδεικνύεται ιδιαίτερα σκληρή κάποια στιγμή για τους επιδοξούς χειραγωγούς των κοινωνικών αγώνων. Αργά ή γρήγορα μπαίνουν στο περιθώριο δοκιμάζοντας τη χλεύη όλων όπως αξίζει στις σπιμένες λεμονόκουπες.

Θεσσαλονίκη, 1/9/'96

Αναρχική ομάδα ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΣΕ ΣΤΑΣΗ

ΥΓ: Το παρόν κείμενο αναπαράγεται και διανέμεται με προσωπική ευθύνη του κατένα που το έχει στα χέρια του